

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Πραξιτέλη 29 (ἐπάνω πάτωμα)

Συνταρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κιάσκια καὶ πουλιέται 40 λεπτὰ τὸ φύλλο.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

« Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ »

Ἐνα γνήσιο Ἑλληνικὸ δρᾶμα, τὸ γνησιώτερο ἴσως ἀπ' ὅλα ποὺ παιχτήκανε ἕως τώρα στὴ νεοελληνικὴ σκηνή, μᾶς ἔδωσε ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος. « Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ » εἶναι δρᾶμα Ἑλληνικὸ ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νόγια. Καὶ ἡ θῆσε καὶ ὁ διάλογος καὶ οἱ χαρακτήρες καὶ ἡ τεχντροπία τοῦ ἰκόμα, ἃ θές, ὅλα ὅλα Ἑλληνικά. Καὶ τὸ παίξιμό του, Ἑλληνικὸ καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ ὅλοι οἱ καλλιτέχνες, ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη Μαρίκα ἕως τὸ πιὸ ἀσήμαντο πρόσωπο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσαν Ἑλλήνες. Καὶ κατὶ σημαίνει αὐτὸ, θαρρῶ.

Ὁ Ξενόπουλος μὲ τὸ δρᾶμα τοῦ αὐτοῦ ξεδίπλωσε πάνω στὴ σκηνή ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Τὸ κομμάτι αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ρυπαρὸ, μὰ καὶ στὴ ζωὴ μας ρυπαρὸ παρουσιάζεται. Ὁ χασισοπότης ἀδερφός, ποὺ γιὰ νὰ μὴν ἔχη σκοταφρες ἐμπιστεύεται τὴν τιμὴ τοῦ στὰ χέρια τῆς ἀδερφῆς του, τὸ σωσίτερο, τὴν ξεχναίει στὰ χέρια τῆς ἀδερφῆς του, γιὰ νὰν τὴ θυμηθῆ μονοχὰ ἔταν ἡ τιμὴ αὐτῆ πάψη νὰν τὸν χαρτζιλικιώνῃ, ὁ τύπος τοῦ τίμιου αὐτοῦ ἀδερφοῦ, φοδᾶμαι πὼς εἶναι γνήσιος Ἑλληνικὸς τύπος. Τοῦλάχιστο στὴν « Τιμὴ » τοῦ Σούδερμαν καὶ ἀλλὰ ξένα ἔργα ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάσω ἢ νὰ ἰδῶ στὸ θέατρο, ἢ τὴν τιμὴ τοῦ ἀδερφοῦ εἶναι ὅλων διόλου ἀλλιώτικη. Εἶναι ἐπὶ τέλους κ' ἄπια τιμὴ.

Ἡ Ἑλληνικὴ τιμὴ τοῦ ἀδερφοῦ, ποὺ φιλοτεχνεῖ τόσα κακουργήματα καὶ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐνόρκους μας κάθε τόσο, εἶνε ἀτιμία χωρὶς τὸ παραμικρότερο ἐλαφρυντικό. Ὁ ἀδερφός ποὺ σκοτώνει γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ἀδερφοῦ του μοιάζει, κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη, μ' ἐκείνον ποὺ σοῦ δίνει κίβδηλα νομίσματα νὰν τὰ κυκλοφορήσῃς στὴν ἀγορὰ κ' ἐξυγιώνεται ἅμα τοῦ τὰ γυρίσῃς καὶ τοῦ εἰπῆς πὼς δὲν ἔχουν πέραση, γιὰτὶ ὅλοι τὰ νιώσανε πὼς εἶναι κίβδηλα. Τέτοια τιμὴ ἔχει κ' ἕνας ἀεργός, χασισοπότης, ἐκφυλός ἀδερφός καὶ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀδερφή του νὰν τοῦ διαφυλάξῃ ἀσπιλη καὶ ἀμόλυνη τὴν ἀνύπαρχτη τιμὴ του. Καθένας εἶναι κύριος καὶ ἀνεξέλεχος διαχειριστὴς τοῦ κορμιοῦ του καὶ τῆς τιμῆς του. Αὐτὴ ἔναι ἡ τραγικὴ ἀλήθεια. Εἶναι ἡ ἀδερφή σου ἀτιμή; Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα

νὰν τὴ σκοτώσῃς. Διὼχ' τὴνε! Τὸ ἔδιο καὶ τὴ γυναίκα σου, τὸ ἔδιο καὶ τὴν κόρη σου. Εἶναι τόσο μεγάλες μπελᾶς ἢ τιμὴ, ὥστε ἰδρώνει κανεὶς νὰ φορτωθεῖ τὴ δικὴ του τιμὴ μονοχὰ στὴν ῥάχη του. Ὅχι νὰ παίρνῃ πάνω του καὶ ξένα φορτία.

Αὐτές, καὶ ἄλλες ἀκόμα σκέψεις, μοῦ γέννησε τὸ ἔργο τοῦ Ξενόπουλου. Κι ἔταν ἕνα ἔργο σκηNIKὸ σὲ κάνει ν' ἀγρυπνᾷς καὶ νὰ τὸ συλλογίζεσαι ὧρες καὶ ὧρες, νὰ θέλῃς ἀκόμα καὶ νὰ τὸ ξαναἰδῆς καὶ δευτέρη καὶ τρίτη φορὰ, νομίζω πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ ἔμπορεῖς νὰ τὸ εἰπῆς, χωρὶς κανένα δισταγμὸ, ἐπιτυχίμενο, κρατώντας γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου μερικὰς σκηNIKὲς ἀτέλειες ποὺ ἀπὸ κανένα σκεδὸν Ἑλληνικὸ, καὶ ἀπὸ πολλὰ ξένα ἔργα, δὲ λείπουν.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει δι

Δυνάμει τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου ἐ. ἔ. Β. Διατάγματος, κοινοποιηθέντος ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 123690/418 ἀπὸ 30 ἰδίου μηνὸς Ἐγκυκλίου Διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν καλοῦνται ὑπὸ τὰ ὄπλα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων :

1) Οἱ συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 14 τοῦ περὶ Στρατολογίας Νόμου ἐγγραφεθέντες εἰς τὰ μητρώα τῶν ἀρρένων (ἀδῆλωτοι) γεννηθέντες τὰ ἔτη 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882 καὶ 1883.

2) Οἱ ἀναθεωρηθέντες ἀνίκανοι καὶ δοθητικοὶ κριθέντες ἱκανοί, ὡς καὶ οἱ μὴ παρουσιασθέντες ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν ἀναθεωρήσεως, γεννηθέντες δὲ κατὰ τὰ ἔτη 1879, 1880, 1881, 1882, καὶ 1883.

3) Οἱ κατὰ τὰ ἔτη 1877 μέχρι 1895 συμπεριλαμβανομένου γεννηθέντες καὶ καταγόμενοι ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον μηδὲως πηρετήσαντες, ἢ ὑπηρετήσαντες ἑλαττον τῶν τριῶν μηνῶν.

4) Οἱ διὰ πολιτεγραφίσεως ἀποκτήσαντες τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν πρὸ τοῦ ἔτους 1915 καὶ ἐγγραφεθέντες εἰς τὰ μητρώα τῶν ἀρρένων ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1877 μέχρι τοῦ 1894 συμπεριλαμβανομένου, μηδὲως δ' ὑπηρετήσαντες ὡς ἀποκτήσαντες τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν μετὰ τὴν πρόσκλησιν πρὸς ἐκγύμνασιν τῶν συνηλικιωτῶν των καὶ

5) οἱ ἀπαλλαγέντες πρὸ τῆς κατατάξεως των ἐργάται θαλάσσης, γεννηθέντες δὲ κατὰ τὰ ἔτη 1877 μέχρι 1878 συμπεριλαμβανομένου, οἵτινες κατὰ τὸ ἀρθρον 60 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 535 νόμου περὶ ναυτικῆς στρατολογίας, μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἐφεδρείαν τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ.

Οἱ ἀνωτέρω θὰ προσέλθωσι πρὸς κατάταξιν ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. Οἱ ἐκ τοῦ

καθ' ἡμᾶς Δῆμου καταγόμενοι θέλουσι προσέλθει πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ ἐνταῦθα ἔδρεϋον Ἴον Σύνταγμα Πεζικοῦ. Οἱ κατοικοῦντες δὲ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Δῆμου καὶ καταγόμενοι οἱ μὲν ἐκ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος θὰ καταταγῶσιν εἰς τὸ Ἴον Σύν-

ταγμα Πεζικοῦ, οἱ δὲ ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὸ Ἴον Πεζικὸν Σύνταγμα καὶ οἱ ἐκ τῶν λοιπῶν μερῶν εἰς τὸ 34ον Σύνταγμα Πεζικοῦ.

Ὁ Δημαρχῶν
Σπυ. Πάσης

Ὁ Δημοτ. Στρατολόγος
Ἄρ. Μαραβελάνης

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

6.—

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΧΥΝΟΠΥΡΟ

1.

— Ξεράθηκε τῆς ζωῆς μας τὸ δέντρο, Ἀλίκη. Στὸ χυνόπυρο πέσαμε. Τὰ φύλλα σωροδραχιάζονται ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ σκεπάζουσι τὴ γῆς καὶ τὸ σκοινὶ μας ἀρχίνησε πιά νὰ κονταίνει. Κι ἔμωζ τί κάναμε; Πῶς τὰ σπυραλιά μας τὰ νιάτα μας; Μὲ τί φουρτούνε παράσαμε τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ κατακαλόκαιρο;

Αὐτὰ συλλογιζότανε ὁ Παῦλος ἕνα δειλινὸ πού ἡ Ἀλίκη εἶχε γείρει τὸ κεφάλι τῆς στὰ γόνατά του καὶ τῆς χάιδευσεν τὰ μαλλιά καὶ ἔδλεπε μὲ θλίψη τίς ἀσημένιες τρίχες πού εἶχαν ἀρχινήσει νὰ πληθαίνουσι.

— Γεράσαμε, Ἀλίκη! τῆς εἶπε.

— Μὴ μοῦ τὸ λές, κημένε! Τὰ τρέμω τὰ γηραιά!...

Καὶ σὰ νὰ τὴν τρόμαξε ἡ σκέψη αὐτή, ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς καὶ σιγὰ σιγὰ ἀποκοιμήθηκε, ἐκεῖ, καθὼς εἶχε τὸ κεφάλι τῆς ἀκουμπησμένο στὰ γόνατά του.

Καθόντουσαν σ' ἕνα μεγάλο κορινθόρι τοῦ σπιτιοῦ τους, τζαμόφραχτο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, τὴ δυσμικὴ πούδλεπε στὴν αὐλή τῆς δικῆς τους καὶ σ' ἕνα περιδῶλι μεγαλούτσικο τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Δὲν εἶχε βγεῖ ὁ Παῦλος ὄξω, ὅστερ' ἀπὸ τὸ φαή. Ἔτσι μὲ τὴν ἀνοιξιὰτικὴ λιχνάδα τοῦ Νοέμβρη, στρώθηκε στὴ δουλιὰ, σ' ἕνα τραπεζάκι πού τῷ φέρει στὸ κορινθόρι. Ἐγραφε ἕνα μεγάλο του ρομάντζο. Ἡ Ἀλίκη καθόνταν ἀντικρὺ του, σ' ἕνα καναπεδάκι, καὶ κεντούσε, κι ἔταν ὁ Παῦλος, κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλιὰ πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ τῆς, ἔγειρε πάνου στὰ γόνατά του τὸ κεφάλι τῆς, ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο πού τὴ χτυποῦσε κατακέφαλα τόσην ὥρα.

Ἡ Ἀλίκη κοιμότανε. Ἡ ματιὰ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου ταξιδεύανε πάνου στὴς κορφὰς τῶ γυμνωμένων κλαδιῶν τοῦ γειτονικοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του.

— Ἔτσι κ' ἡ δικὴ μας ἡ ζωὴ στὸ βασιλεμά τῆς

τραδιάει! συλλογιζότανε. Σήμερ' αὔριο θὰ δουλιάζει καὶ ὁ δικός μας ἥλιος στὸ ἄπειρο καὶ θὰ μᾶς σκεπάζει ἡ νύχτα ἢ αἰώνια!

Κι ἀναστένναξε. Κι ἔταν ἡ ματιὰ του, ἀφίνοντας τίς κορφὰς τῶν κλαδιῶν, ἔπεσε κατὰ τὴ γῆς καὶ τὴν εἶδε στρωμένη μὲ φύλλα ξερά καὶ κίτρινα, ἀναστένναξε γιὰ δευτέρη φορὰ, πῶς βρῆθαι καὶ πῶς πονεμένα τῶρα.

Ἡ Ἀλίκη ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ ἀνσήμερως τὸ κεφάλι τῆς.

— Τὸν πῆρες! τῆς εἶπε.

— Ναι, λίγο. Καὶ σύ;

— Ἐγὼ συλλογιζόμουν...

— Κι μιὰ ἐρωμένη σου;

— Μπορεῖ!... Καὶ στὸ στόμα του, στὴν ἀριστερὴ γωνιά, ἀπλώθηκε τὸ συνειθισμένο του ἀλαφροχαμόγελο πού τῷ ἀπὸ τὰ μικράτα του, στὴν ἀρχὴ σὰ χαμόγελο πίκρας, καὶ πού σιγὰ σιγὰ οἱ φουρτούνες τῆς ζωῆς τοῦ τὸ μεταβάλλανε σὲ χαμόγελο σαρκασμοῦ. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἄμα τῷδλεπε ἡ Ἀλίκη δαμιονιζότανε. Τούτῃ μὴ φορὰ δὲν τὸ εἶδε κ' ἔτσι χαμογέλασε σὰν ὁ Παῦλος τῆς εἶπε πῶς μπορεῖ νὰ συλλογιζότανε καμιά του ἐρωμένη.

— Ποιά σὲ κοιτάζει; τῶρα, κημένε Παῦλο! τοῦ εἶπε. Ἔτσι πού κατάντησες!

— Φυσικά! Ἔτσι πού κατάντησα!

Καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ χαμόγελο τοῦ σαρκασμοῦ φώτισε τὰ χεῖλια του.

Τούτῃ τὴ φορὰ ἡ Ἀλίκη τὸ εἶδε, μὰ δὲ θύμωσε. Μόνο τοῦ εἶπε μὲ παράπονο:

— Ὅλο καὶ κοροϊδεύεις ἐσὺ!...

— Ναι! τῆς ἀποκρίθηκε. Ἡ ζωὴ, δλέπεις, μούδωσε τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς, τὴν εἰρωνεῖα!...

Αὐτ' εἶτανε ἡ ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴν πάλῃ τῆς ζωῆς, ἀπὸ τίς φουρτούνες, ἀπὸ τίς λογῆς ἀπογοήτεψες πού δοκίμασε καὶ πού δοκίμαζε, εἶχε πάρει τὴν εἰρωνεῖα. Μιὰ εἰρωνεῖα ξόφερση, φαινομενικὰ. Στὰ δάθη τῆς ψυχῆς του, τὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ λυριισμό, ζῶσαν